

Než i další obava úřadu poručnického ohledně útrat procesních není v případě tomto věcně důvodnou, jelikož manželka dítěte a poručník výslovně prohlásili, že v případě podléhnutí útraty svého právního zástupce na sebe vezmou, a soudci exekučnímu nad to zůstaveno jest, aby sirotčí jmění dítěte dle §§ 291. č. 2 ex. ř. z exekuce vyloučil.

Jelikož pak se strany poručnictva se tvrdí, že majetkové poměry nemanž. otce od posledního porovnání značně se zlepšily, což i pozůstalostními spisy po jeho otci jest osvědčeno, a poněvadž předloženým lékařským vysvědčením jest též potřeba zvýšení alimentů následkem značného a asi trvalého zhoršení nemoci dítěte prokázána, bylo rekursu vyhověti.

Nemanž. otec F. podal dovolací rekurs, kterýž však nejv. soudem byl zamítnut,

p o n ě v a d ě

se rekurentovi nedostává k rekursu legitimace, an dle §. 233. ob. z. obč. toliko poručník k zastupování nezletilce povoláný ve srozumění s poručnickým úřadem jest oprávněn, aby řešil otázku, zda proti osobě třetí, za jakouž zde i rekurenta považovati dlužno, za účelem hájení práv nezletilcových pořad právní nastoupen býti má. Z kteréhožto důvodu rekurentovi legitimace k rekursu ani tím nemohla býti propůjčena, že mu rozhodnutí soudu rekursního bylo doručeno.

(Rozh. z 14. dubna 1908, č. j. $\frac{R \text{ III. } 107/8}{1}$).

J. B.

K otázce příslušnosti soudů živnostenských. Do příkazu soudu rekursního, ukládajícího soudu I. stolice vydání platebního rozkazu dle zák. z 27. dubna 1873, č. 67 z. ř., se stížnost nepřipouští.

Číšník A. podal, byv hotelierem B. bez výpovědi ze služby propuštěn, na tohoto upomínací žalobu o náhradu 120 K a vydání dvou vysvědčení, kteráž u něho uložena měl, tvrdě, že následkem zadržení vysvědčení těchto nemohl hned nové služby najíti a tím škodu 120 K utrpěl.

Okr. soud odmítnul žalobu pro nepřislušnost.

Soud rekursní (Brno) rekursu žalobcovu vyhověl, naříkané usnesení zrušil a okr. soudu nařídil, aby nepřihlížeje k důvodu nepřislušnosti v usnesení tom uplatněnému podanou žalobu vyřídil.

D ů v o d y:

Z §§. zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 218 z. ř. prvním soudcem pro odepření příslušnosti dovolávaného řádného soudu

citovaných pro tento konkrétní případ rozhodným jest toliko § 4. lit. d.

Jak již z nadpisu zákona toho: »v rozepřích ze živnostenského poměru pracovního«, zejména ale z celého §. 4., věcnou příslušnost živnostenských soudů taxativně vypočítávajícího, zřejmě plyne, patří před soudy živnostenské pouze spory bezprostředně z poměru pracovního, učebního a námezdního vztahující, tudíž ad 4 lit. d jen spory o vydání vysvědčení, vztahujících se na poslední, resp. na pracovní, učební a námezdní poměr u žalovaného zaměstnavatele samého.

V případě tomto jde však o vydání vysvědčení zaměstnavatelů dřívějších, kteráž žalobce u žalovaného měl prý v uschování.

Zákon speciální, jakým jest tento, nepřipouští výkladu extensivního, to tím méně, jelikož náhradní nárok ze zaviněného porušení povinnosti uschovatelovy též z důvodů materiálních řešen býti může toliko soudem řádným. § 16. zákona z 5. února 1907, č. 26 z. ř., na kterýž se naříkané usnesení spolu odvolává, má význam pouze živnostenský, pro speciální otázku kompetenční, o kterou tuto jde, jest však bezvýznamným.

Dovolací stížnost B-ovu nejvyšší soud odmítnul jakožto nepřipustnou

z d ů v o d u

§. 5. zák. z 27. dubna 1873, č. 67 z. ř.

(Rozh. z 22. dubna 1908, č. j. $\frac{R III. 109/8}{1}$).

J. B.

K pojmu »hrubého zavinění« § 49.¹ c. ř. s.

V exekuci žalobce X proti pozůstalosti po Y byl pro tuto ustanoven advokát N. opatrovníkem ad actum. Mezi útratami tomtuto obnosem 22 K 64 hal. přiřknutými nalezala se položka po 6 K za stání, při němž opatrovník neintervenoval a 1 K 50 hal. za telefonický rozhovor s vymah. věřitelem, kterýž se rovněž nekonal.

Na rekurs vymah. věřitele škrtnul soud rekursní (Brno) obě tyto položky, jakož i další položku 10 K 94 h za jiné stání, kteréž nařízeno bylo pouze k výslechu vymah. věřitele, ponechal pouze odměnu ve zbytku 4 K 20 h a uložil kurátoru náhradu útrat rekursních, uznav, že účtování odměny za práci vůbec nekonanou, čímž první soudce uveden byl v omyl, zakládá hrubé zavinění ve smyslu § 49. odst. 1. c. ř. s., kteréž rekurs vymah. věřitele vyvolalo.

Na dovolací rekurs opatrovníků nejv. soud návrh vymah. věřitele, aby opatrovníku uložena byla náhrada útrat rekursních zamítnul, v ostatní části rozhodnutí II. stolice potvrdil; útrat dovolacího rekursu opatrovníku nepřičkl.